

ptice. Zaperte se med seboj koljejo in žró, da je joj! S človekom se težko sprjaznijo, zmerom ostanejo divje in togotne. Njihova neprijetna zunanost, tiho letanje, nočno dejanje, žalostno ukajoči glas, vse to je dalo človeku povód, da si misli o tej živali nekaj groznega, skrivnostnega in pošastnega. Vraža je sovo naredila za mertvaško ptico. Pravijo, ako se sova blizo hiše prikaže, da bo v hiši kmalu smert; sova pa le zato blizo hiš pride, ker jej diše podgane in miši. Nespametno tedaj ravnaajo lovei, ki sove preganjajo in streljajo, ter je potem pribijajo na žitnice in skednje. Sove so zeló koristne ptice, ki se hranijo od miši, vodnih podgan in ponočnih žužkov. Ena sama sova srednje velikosti potrebuje čez leto in dan 2000 do 3000 miši; ako jih toliko ne najde, lovi žužke in pobira škodljive gosenice.

Sove so različnih verstí. Najbolj znamenita je velika uharica ali bubuj (*Strix bubo*), ki se šteje med naše največe sove. Dolga je dva črevlja in meri z razpetima perótnicama pet do šest črevljev v širjavi. Ta sova napada večje in manjše živali ter je edina, ki napravi med divjačino včasih veliko škode. Rahlo mehko perje je zgorej rujavkasto s črnimi plaménastimi lisami; nad ušesoma ima dva černa pernata čopa, ktera lahko pobesi in privzdigne. Rudečkasto rumene oči leže sredi pernatega venca globoko vderte. Kljun in kremplji so črni. Bubuj prebiva po velikih gozdih, posebno v goráh. Po dnevi sedí v kakej luknji, v mraku pa izletí na lov. Ta sova tudi po dnevi dobro vidi in zgrabi sim ter tje tudi kako ptico, ako ima le ugodno priliko. Njen zateglo-ukajoči glas bu buj! bu buj! razlega se vso noč, da človeka, kedar jo sliši, groza obhaja.

Najbolj koristne sove, ki jih ne smemo nikoli preganjati, so: Pegasta sova (*Strix flammea*), navadna sova ali mala uharica (*Strix aluco*) in čuk (*Strix noctua*), ki spada med naše najmanjše sove in prav pridno lovi hrošče, manjše ptice, posebno pa miši in male rovke.

Domači zajček ali kunec.

Domači zajček ali kunec (*Lepus cuniculus*) je jako krotka živalica, ki se človeka tako privadi, da pride k njemu, ako ga kliče, mu je iz roke in se mu dá božati in čehljati. Domači zajčki se med seboj radi igrajo, podé se in skačejo, da je je le veselje gledati. Ta nežna živalica je v najbližem rodu z našim dobro poznanem divjem zajcem, čeravno se nimata rada in se med seboj le gerdo gledata. Pri nas vidimo domače zajčke prav pogostoma v hlevih in v stajah, kjer pa včasih veliko škode narejajo, ker podkopujejo zidovje in prerijejo vso zemljo. Kunec daje človeku mesó in kožo. Meso je prav perhko in tečno, a vendar ni tako okusno, kakor od divjega zajca. Koža daje dobro kožuhovino. Iz mehke volnaste dlake se nareja klobučina. Največi sovražniki domačega zajca so podlasice, dihurji in kune, ki so tako kervoločne, da gredó celó v luknjo za njim, da ga izvlečejo in ugonbijo.